

činností souvisí poměr pracovní, pokud se týče služební, žalobnímu nároku za základ sloužící. Poněvadž žalovaná strana měla v době, kdy byla žaloba podána u živnostenského soudu v Praze, své sídlo a provozovnu již v Praze, vyslovil živnostenský soud v Mor. Ostravě právem, že není příslušným k projednání sporu, o nějž tuto jde, při čemž dlužno poukázati ještě také k tomu, že výlučná povaha sudiště dle § 23 cit. zák. nedopouští, by bylo zde obdobně použito ustanovení § 97 j. n., jak asi na mysli tanulo živnostenskému soudu v Praze, když se prohlásil nepřislušným. Jelikož tedy z doslovu a smyslu § 23 zák. vyplývá, že ve sporech živnostenských příslušnost soudní neřídí se dle osoby zaměstnancovy, který jen dočasně s provozovnou do spojení přichází na základě smlouvy pracovní (služební), nýbrž že rozhodným je místo, kde provozovna jest v době podání žaloby, jest lhostejno, že dle obsahu žaloby se jedná o nárok, odvozovaný ze smlouvy, rozvázané před přeložením sídla žalované strany do Prahy, a musilo proto býti vysloveno, že příslušným ku projednání a rozhodnutí sporu tohoto jest živnostenský soud v Praze.

Čís. 1962.

Vklad (záznam) postoupené přednosti (§ 45 III. dílčí nov. k obč. zák.) lze povolit jen, obsahuje-li příslušná listina přivolení ustupujícího oprávněnce ku vkladu (záznamu). P o z n a m e n a t i postoupení přednosti nelze. Jde-li o hypoteky, třeba též přivolení vlastníka a, je-li ve vyrovnání, též svolení vyrovnávacího správce.

(Rozh. ze dne 7. listopadu 1922, R I 443/22.)

Hypotekární věřitel Eduard W. svolil listinou ze dne 4. ledna 1921 k tomu, by ve prospěch banky A. bylo knihovně poznamenáno postoupení přednosti před jeho úvěrovou pohledávkou, jež zajištěna byla knihovně proti společnosti T-ské, toho času ve vyrovnání. K žádosti banky A. povolil soud první stolice vklad postoupené přednosti, rekursní soud žádost zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Dle § 45 třetí dílčí novely k občanskému zákoníku lze změniti pořad práv, zapsaných na nemovitostech, toliko vkladem nebo záznamem, nikoli poznámkou — jako před vydáním třetí dílčí novely. Dle zásad, vyslovených v §§ 32 b) a 94 čís. 3 knih. zák. lze vklad postoupené přednosti povolit jen tehdy, obsahuje-li příslušná listina přivolení ustupujícího oprávněnce ke vkladu. Listina ze dne 4. ledna 1921, na jejímž základě bylo žádáno za vklad, přivolení takového však neobsahuje, neboť ustupující oprávněncem Eduard W. svoluje v ní pouze k tomu, by postoupená přednost byla knihovně poznamenána. Již z toho důvodu nebylo lze povolit žádaný vklad. Předpoklad rekursního soudu, že v knihovním návrhu bylo také jen za poznámku žádáno, odporuje spisům. Kdyby listina ze dne 4. ledna 1921 byla jinak bezvadná, nebylo by tedy závady,

by místo žádaného vkladu nebyl povolen alespoň záznam postoupené přednosti (§ 35 knih. zák.). Než ani záznam nebylo lze povolit. Stanoví § 45 třetí dílčí novely, že, je-li — jako v tomto případě — ustupující právo hypoteku, jest ke změně pořadu práv, zapsaných na nemovitosti, potřebí nejen přivolení oprávněnce ustupujícího a předstupujícího, nýbrž i přivolení vlastníka nemovitosti. Není-li vykázáno přivolení vlastníka, nelze tudíž vůbec povolit zápis postoupené přednosti. Zmíněná již listina ze dne 4. ledna 1921 jest sice opatřena podpisem vlastnice nemovitostí, o které jde, totiž společnosti T., pokud se týče výtiskem firmy a připojenými podpisy Hanuše H-a a Františka S-a. Nehledíc k tomu, zda lze pouhý podpis listiny beze všeho pokládati za přivolení po rozumu § 45 třetí dílčí novely, nebylo knihovnímu soudu vykázáno, že jmenované osoby jsou oprávněny, zastupovati společnost a znamenati její firmu. Prukaz ten mohl býti podán jen řádným výpisem z obchodního rejstříku, který jest veden u jiného soudu. Osvědčení v ověřovací doložce, že Hanuš H. a František S. jsou jednatelem společnosti T., oprávněnými k jejímu zastupování a znamenání její firmy, nestačí, neboť nespadá v obor působnosti ověřujícího notáře. Již z tohoto důvodu byly tu vážné pochybnosti o osobní způsobilosti těch, kdož při zápisu jsou účastníci, bránič dle § 94 čís. 2 knih. zák. povolení žádaného knihovního zápisu. Kromě toho však bylo, když došel knihovní návrh, v pozemkové knize dle § 6 vyr. ř. poznamenáno, že bylo proti vlastníci nemovitostí dne 7. října 1921 zavedeno řízení vyrovnávací. Této poznámky měl si knihovní soud povšimnouti a hleděti k tomu, že podpis vlastnice nemovitostí na listině o postoupení přednosti byl připojen teprve 11. října 1921, tedy po zavedení vyrovnávacího řízení. Dle § 8 (2) vyr. ř. potřebuje od zavedení vyrovnávacího řízení dlužník k jednáním, která nenáleží k provozování obvyklých obchodů, souhlasu vyrovnávacího správce. O tom, že přivolení k postoupení přednosti nenáleží k provozování obvyklých obchodů, netřeba se šířiti. Že byla vlastnice nemovitostí k tomu zavázána smlouvou již před zavedením řízení vyrovnávacího, nevysvítá ani z předložené listiny, ani z pozemkové knihy; v této byla pouze poznamenána povinnost, dáti předchozí pohledávky po zaplacení vymazati. Potřebné svolení vyrovnávacího správce nebylo tudíž knihovnímu soudu prokázáno, a také proto vzcházely důvodné pochybnosti o osobní způsobilosti vlastnice nemovitostí k přivolení ve smyslu § 45 třetí dílčí novely, které překážely dle § 94 čís. 2 knih. zák. povolení žádaného knihovního zápisu. Zkoumati, zda vyrovnávací správce skutečně dal či nedal svůj souhlas; zda případný nesouhlas měl v zápětí jen relativní bezúčinnost jednání dlužnice; zda, po případě do jaké míry ostatní knihovní oprávněnci jsou dotčeni postoupením přednosti; knihovní soud nebyl povolán a oprávněn (§ 95 knih. zák.). Povolení knihovního zápisu jest vázáno na formální předpoklady § 94 knih. zák., a ježto předpoklady ty nebyly knihovnímu soudu prokázány, zamítl rekursní soud právem návrh knihovní.

Čís. 1963.

Zjištění, že pozemek jest veřejnou cestou a že soukromníku nepřísluší k němu vlastnické právo, nelze se domáhati na soudě.

(Rozh. ze dne 7. listopadu 1922, R I 811/22.)